

saa ægtepæredansk," blev Hr. Delft ufortrøden ved, idet han kastede et nyt, medynksfuldt Blik om paa Stuens Kummerlighed. „I andre Länder vilde saadan noget være en Umulighed . . . lod sig ganske ikke tænke! I Amerika f. Eks. —.“

Han gav sig til at fortælle om, hvad han engang havde oplevet i New-York med en ung Mand, der „machte en stor Karrier“ og snappede en Milliardærdatter væk for Næsen af fødte Grever og Baroner, endda han var en fattig Djævel, der spiste sin Middag i en Saloon.

„Det unge Menneske hed Stadlmann, en Øster-riger. Han var saadan en Slags Geni eller Charlatan, man kalder det; han vilde lave Sødmælk og Butter af Præriegræsset, uden at det først gik gennem Køer. Storartet Ide! Saa var det paa et Laboratorium, han gik der og eksperimenterte og blev bekendt med en Søn af Samuel Smith — De har nok hørt det Navn — en af Børsens Matadorer i *Fifth Avenue*, en Mand paa sine syvotte Hundrede Millioner — Dollars, forstaar De! Og Samuel havde en eneste Datter paa tyve Aar, og, Gud forlade mig, gaar hun ikke hen og forliver sig i denher Stympet og vil partu gifte sig med ham. Hvad gi'er De mig! Naa, Fyren kom jo paa Hovedet ned ad Trapperne — naturligvis. Dersom en Mand som Samuel havde saadan rent ud foræret sin Datter bort, var han bleven til Grin i hele Unionen. Men nu var vi nogle Stykker, der havde observeret detteher og fulgt Sagens Gang, som det hedder; og vi sidder en Dag i vor Klub og bliver enige om, at der maa kunne laves Forretning ud af den Historie. Og saa dannede vi med det samme et Aktieselskab.“

„Et Aktieselskab? . . . Paa hvad?“ spurgte Per, der var begyndt at lytte.